

Sygn. akt II W 505/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Maria Stawicka

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 grudnia 2016 r.

w postępowaniu w stosunku do nieobecnego

sprawy:

M. R., syna R. i E., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. nie składając w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 99 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) w terminie do dnia 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. deklaracji VAT-7 za miesiąc maj i czerwiec 2014 r. oraz nie wpłacając we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za miesiąc maj i czerwiec 2014 r. w łącznej kwocie 1.561,00 zł uchylał się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług za miesiąc maj i czerwiec 2014 r. i naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w kwocie 1.561,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks;

II. do dnia 25.08.2014 r. w G. wbrew art. 99 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) nie złożył w terminie ustawowym, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) za miesiąc lipiec 2014 r.

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 56 § 4 kks;

III. od dnia 28.10.2014 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług (...) za miesiąc wrzesień 2014 r. w kwocie 305,00 zł, którego termin ustawowy upłynął w dniu 27.10.2014 r.

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżonego M. R.:

- w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, iż w okresie od 26 czerwca 2014 r. do 26 lipca 2014 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 99 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i

usług nie złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, deklaracji podatkowych VAT-7 za miesiące maj i czerwiec 2014 r. oraz nie wpłacił we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za te miesiące, uchylając się w ten sposób od opodatkowania, przez co naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w łącznej kwocie 1.561,00 zł, i czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

- uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w dniu 26 sierpnia 2014 r., i czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 56 § 4 kks,
- uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w dniu 28 października 2014 r., i czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks,

i za to na podstawie art. 50 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 500 zł (pięciuset złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 20, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata F. L. kwotę 944,64 zł (dziewięciuset czterdziestu czterech złotych 64/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego M. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.094,64 zł (jednego tysiąca dziewięćdziesięciu czterech złotych 64/100) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 505/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. (noszący wówczas nazwisko S.) w roku 2014 prowadził jako osoba fizyczna działalność gospodarczą pod nazwą E. M. S. z siedzibą w G..

W ramach tej działalności M. R. w okresie od 26 czerwca 2014 r. do 26 lipca 2014 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 99 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług nie złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, deklaracji podatkowych VAT-7 za miesiące maj i czerwiec 2014 r. oraz nie wpłacił we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za te miesiące. W ten sposób uchylił się od opodatkowania, przez co naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w łącznej kwocie 1.561,00 zł, z czego kwota 488,00 zł stanowi wysokość podatku od towarów i usług za maj 2014 r., zaś kwota 1.073,00 zł wysokość podatku od towarów i usług za czerwiec 2014 r. Deklaracje te zostały złożone do wskazanego (...) osobiście przez M. R. (S.) dopiero w dniu 29 września 2014 r. Do dnia orzekania w niniejszej sprawie M. R. nie wpłacił zaległego podatku VAT za oba wskazane wyżej miesiące.

Następnie odnośnie podatku od towarów i usług (...) za lipiec 2014 r. M. R. nie złożył w wymaganym przepisami terminie, tj. do dnia 25 sierpnia 2014 r., w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, deklaracji dla podatku od towarów i usług

(...)-7 za wskazany miesiąc. Przedmiotową deklarację M. R. (S.) złożył osobiście do wskazanego (...) dopiero w dniu 29 września 2014 r., wykazując w niej nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym.

Ponadto M. R. w dniu 28 października 2014 r. nie wpłacił na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług (...) za miesiąc wrzesień 2014 r. w kwocie 305,00 zł. Niewpłacenie przedmiotowego podatku przyjęło charakter uporczywy, albowiem M. R. do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie nie uregulował wskazanego wyżej, zaległego podatku.

/Dowód: pisemne wnioski o ukaranie k. 1, 13; kopie deklaracji podatkowych VAT-7 k. 3-5; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 24, 43, 59, 96, 100, 162/

We wskazanym wyżej okresie M. R. nie występował do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z wnioskami o odroczenie terminu płatności czy też rozłożenie na raty podatku od towarów i usług za miesiące maj, czerwiec i wrzesień 2014 r. ani też o umorzenie zaległości z nimi związanych.

/Dowód: dane dotyczące występowania o ulgi podatkowe k. 98/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył M. R. o to, że:

I. nie składając w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 99 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) w terminie do dnia 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. deklaracji VAT-7 za miesiąc maj i czerwiec 2014 r. oraz nie wpłacając we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za miesiąc maj i czerwiec 2014 r. w łącznej kwocie 1.561,00 zł uchylał się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług za miesiąc maj i czerwiec 2014 r. i naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w kwocie 1.561,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks;

II. do dnia 25.08.2014 r. w G. wbrew art. 99 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) nie złożył w terminie ustawowym, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) za miesiąc lipiec 2014 r., tj. o wykroczenie skarbowe z art. 56 § 4 kks;

III. od dnia 28.10.2014 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług (...) za miesiąc wrzesień 2014 r. w kwocie 305,00 zł, którego termin ustawowy upłynął w dniu 27.10.2014 r., tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 101/

Oskarżony M. R. był uprzednio trzykrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, kwalifikowanego m. in. z art. 286 § 1 kk.

M. R. w 2014 r. nie wykazał osiągnięcia jakiegokolwiek dochodu, wykazał stratę z pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 262,71 zł.

/Dowód: dane o karalności k. 146-148; informacja dot. dochodów oskarżonego k. 90-91/

Oskarżony M. R. nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 97/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony M. R. dopuścił się popełnienia wszystkich trzech czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd dokonał modyfikacji opisu wszystkich tych czynów, zwłaszcza w zakresie dotyczącym dat ich popełnienia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętych zarzutami postawionymi oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu wykroczeń skarbowych. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci pisemnych wniosków o ukaranie (k. 1, częściowo również k. 13) i kopii deklaracji podatkowych VAT-7 za maj i czerwiec 2013 r. (k. 3 i 4), z których to dokumentów wynika jednoznacznie, że oskarżony nie złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. w ustawowym terminie deklaracji podatkowych VAT-7 za wskazane miesiące oraz jednocześnie nie wpłacił we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za te miesiące, tym samym uchylając się od opodatkowania w tym zakresie, a w ten sposób naraził podatek na uszczuplenie w łącznej kwocie 1.561,00 zł. Z dokumentów tych ponadto wynika, iż deklaracje VAT-7 za oba wskazane wyżej miesiące M. R. (wówczas noszący jeszcze nazwisko S.) złożył osobiście do (...) dopiero w dniu 29 września 2014 r., a więc z ponad odpowiednio dwu- i trzymiesięcznym opóźnieniem.

W przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia Sąd ustalenia faktyczne poczynił na podstawie wspomnianego już wyżej pisemnego wniosku o ukaranie (k. 1) oraz deklaracji podatkowej VAT-7 za lipiec 2013 r. (k. 5). Z dokumentów tych wynika, że oskarżony nie złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. w ustawowym terminie, tj. do dnia 25 sierpnia 2014 r., deklaracji podatkowej VAT-7 za wskazany wyżej miesiąc i uczynił to dopiero w dniu 29 września 2014 r., a więc z ponad miesięcznym opóźnieniem.

Z kolei okoliczności mające istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia wynikają z dowodu dokumentarnego w postaci pisemnego wniosku o ukaranie (k. 13). W świetle przedmiotowego dokumentu oskarżony powinien był wpłacić podatek od towarów i usług za wrzesień 2014 r. w kwocie 305,00 zł, czego jednak w ustawowym terminie nie uczynił.

Natomiast z dowodów w postaci informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 24, 43, 59, 96, 100, 162) wynika, że zaległości podatkowe w zakresie związanym z zarzutami z punktów I i III aktu oskarżenia nie zostały przez oskarżonego M. R. uregulowane aż do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie. Wreszcie na podstawie dowodu w postaci danych dotyczących występowania o ulgi podatkowe (k. 98) Sąd ustalił, iż oskarżony nie występował do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z wnioskami o odroczenie terminu płatności czy też rozłożenie na raty podatku od towarów i usług za miesiące maj, czerwiec i wrzesień 2014 r. ani też o umorzenie zaległości z nimi związanych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał oskarżonego M. R. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia za winnego popełnienia tego, iż w okresie od 26 czerwca 2014 r. do 26 lipca 2014 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 99 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług nie złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym w G. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, deklaracji podatkowych VAT-7 za miesiące maj i czerwiec 2014 r. oraz nie wpłacił we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za te miesiące, uchylając się w ten sposób od opodatkowania, przez co naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w łącznej kwocie 1.561,00 zł. Sąd zmodyfikował opis czynu tak, aby zawierał on w sobie wszystkie znamiona przypisanego oskarżonemu

wykroczenia skarbowego. Jednocześnie oznaczył konkretnie datę popełnienia przedmiotowego czynu, albowiem nie została ona jednoznacznie określona w przedmiotowym zarzucie.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia również czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w dniu 26 sierpnia 2014 r. Takie oznaczenie daty czynu wynika z okoliczności, iż skoro oskarżony miał możliwość złożenia wskazanej deklaracji podatkowej VAT-7 w ustawowym terminie do dnia 25 sierpnia 2014 r., to przypisane mu wykroczenie skarbowe popełnił dopiero pierwszego dnia po tej dacie, tj. 26 sierpnia 2014 r.

Ponadto Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w dniu 28 października 2014 r. W tym przypadku modyfikacja opisu czynu co do daty jego popełnienia wynika z okoliczności, iż przypisane obwinionemu wykroczenie skarbowe zostało zdaniem Sądu popełnione pierwszego dnia po upływie ustawowego terminu do wpłaty podatku, tj. dnia 28 grudnia 2014 r., nie sposób mówić tutaj natomiast o wykroczeniu ciągłym, trwającym bliżej nieokreślony czas (w domyśle do dnia dzisiejszego, skoro zaległy podatek wciąż nie został uregulowany) od wskazanej daty.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu M. R. winy w zakresie dotyczącym przypisanych mu czynów. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego, w związku z czym należy przyjąć, iż M. R. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swoich czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisane mu czyny. W ocenie Sądu oskarżony we wszystkich trzech przypadkach działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, i w przypadku czynu przypisanego mu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia celowo i umyślnie nie złożył w ustawowym terminie deklaracji podatkowych i nie wpłacił wynikającego z nich podatku od towarów i usług, uchylając się w ten sposób od opodatkowania, co było jego celem, w przypadku czynu przypisanego mu w ramach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia celowo i w pełni świadomie nie złożył w terminie ustawowym deklaracji podatkowej, zaś w przypadku czynu przypisanego mu w ramach zarzutu z punktu III aktu oskarżenia celowo i umyślnie nie wpłacił w terminie ustawowym na rzecz właściwego organu podatku od towarów i usług za miesiąc określony w tym zarzucie i chciał tego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego.

Czyn przypisany oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. Oskarżony nie złożył bowiem w ustawowym terminie deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiące maj i czerwiec 2014 r. oraz nie wpłacił we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za te miesiące, uchylając się tym samym od opodatkowania i narażając w ten sposób podatek na uszczuplenie, co wynika jednoznacznie z okoliczności, iż przedmiotowego, zaległego podatku oskarżony nie uregulował do dnia dzisiejszego. Przy uwzględnieniu, że łączna kwota podatku narażonego na uszczuplenie wynosiła 1.561,00 zł i tym samym nie przekraczała ustawowego progu określonego w art. 53 § 6 w zw. z § 3 kks, zachowanie oskarżonego należało uznać za wykroczenie skarbowe określone w art. 54 § 3 kks. Uzupełnienie kwalifikacji prawnej o art. 6 § 2 kks wynika z okoliczności, iż zachowanie oskarżonego było rozciągnięte w czasie, podjęte w krótkich odstępach czasu i zdaniem Sądu niewątpliwie w wykonaniu tego samego, wskazanego wyżej zamiaru.

Czyn przypisany oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 56 § 4 kks. Oskarżony nie złożył bowiem w terminie ustawowym właściwemu organowi podatkowemu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G., deklaracji dla podatku od towarów i usług za lipiec 2014 r., czyniąc to z opóźnieniem, przy czym w tym przypadku, z uwagi na treść tej deklaracji, nie doszło do nieujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania (oskarżony wykazał nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym).

Z kolei czyn przypisany oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu III aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks. Oskarżony jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku

za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od towarów i usług za miesiąc wrzesień 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G.. Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Z materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony nie miał realnej możliwości wykonania obowiązku podatkowego w omawianym zakresie, zwłaszcza mając na uwadze niewielką wysokość niewpłaconego podatku. Wprawdzie w rozpatrywanym przypadku nie sposób mówić o powtarzalności zachowania oskarżonego, skoro nie został wpłacony podatek za tylko jeden miesiąc, jednak stan opóźnienia we wpłaceniu podatku z pewnością należy uznać za utrzymujący się długo, skoro oskarżony w dalszym ciągu nie uregulował zaległego podatku, pomimo że minęły ponad dwa lata od upływu ustawowego terminu do uregulowania podatku. Nie można przy tym uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i skoro oskarżony posiadał środki finansowe na przeprowadzenie transakcji, które były podstawą opodatkowania, to powinien był zabezpieczyć również stosowne środki na uregulowanie podatku od towarów i usług związanego z tymi transakcjami i wpłacić je w ustawowym terminie właściwemu organowi. Brak również dowodów na to, aby oskarżony podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłaceniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku, z uzyskanej informacji wynika, że tego nie czynił.

Uznając oskarżonego M. R. za winnego popełnienia opisanych wyżej trzech wykroczeń skarbowych kwalifikowanych odpowiednio z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, art. 56 § 4 kks i art. 57 § 1 kks Sąd na podstawie art. 50 § 1 kks wymierzył oskarżonemu jedną karę grzywny, na podstawie art. 48 § 1 i 4 kks określając jej wysokość na kwotę 500 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenia skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do (przy uwzględnieniu treści art. 50 § 1 kks) nawet trzydziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i to, że w zakresie dotyczącym zaległych należności podatkowych wynikających z czynów przypisanych oskarżonemu w ramach zarzutów z punktów I i III aktu oskarżenia M. R. w dalszym ciągu nie uregulował zaległych podatków. W sprawie ujawnił się jednak zdaniem Sądu także istotne okoliczności łagodzące. Są nimi nieznaczna wysokość narażonego na uszczuplenie i niewpłaconego przez oskarżonego podatku od towarów i usług w przypadku czynów przypisanych mu w ramach zarzutów z punktów I i III aktu oskarżenia, zaś w przypadku czynu przypisanego mu w ramach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia stosunkowo nieznaczne opóźnienie w złożeniu deklaracji podatkowej (ta ostatnia uwaga dotyczy po części także czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia).

Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, aczkolwiek wobec braku możliwości przesłuchania oskarżonego w toku postępowania dokonanie precyzyjnych ustaleń w tym przedmiocie nie było możliwe i Sąd opierał się jedynie na uzyskanej do akt informacji o dochodach oskarżonego za 2014 r.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata F. L. kwotę 944,64 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego M. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.094,64 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 50,00 zł tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz przyznanym obrońcy oskarżonego zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.